BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 5 lipca 1950 | Nr 14 | Poz. 160—172

TREŚĆ:

160.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 20 maja 1950 r.

w sprawie stosowania promieni podczerwonych do suszenia lub grzania.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego uchwala się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego:

a) zorganizuje do dnia 30 września 1950 r. w jednej z podległych sobie instytucji naukowo-badawczych placówkę do badania zagadnień, związanych ze stosowaniem promieni podczerwonych;

b) zapewni do dnia 31 grudnia 1950 r. konstrukcyjne opracowanie typów stojaków, ram i segmentów do budowy urządzeń do suszenia lub grzania promieniami podczerwonymi, oraz zapewni w tym samym terminie wykonanie sztuk doświadczalnych tych typów i praktyczne sprawdzenie ich konstrukcyjnej celowości;

c) zapewni do dnia 28 lutego 1951 r. opracowanie projektu pieca tunelowego z transporterem taśmowym do suszenia mniejszych części lakierowanych masowej produkcji oraz zapewni w tym samym terminie zbudowanie w jednym z podległych sobie zakładów pracy prototypu tego pieca;

d) zapewni do dnia 31 grudnia 1950 r. opracowanie konstrukcyjne najodpowiedniejszych typów reflektorów dla lamp promieniowania podczerwonego,

e) zapewni do dnia 31 grudnia 1950 r. opracowanie metod seryjnej produkcji żarówek promieniowania podczerwonego o napięciu 110V i 220V i o mocy 250 W i 500 W oraz zapewni w tym samym terminie wykonanie próbnych serii tych żarówek;

f) ustali do dnia 31 grudnia 1950 r. wstępne orientacyjne zapotrzebowanie na żarówki promieniowania podczerwonego w latach 1951 — 1955 oraz przewidzi dodatkowo w planie produkcyjnym wykonanie tych żarówek.

g) uruchomi do dnia 30 lipca 1951 r .produkcję typowych reflektorów, stojaków, ram i segmentów do lamp promieniowania podczerwonego;

h) zapewni przeprowadzenie badań nad metodami suszenia lub grzania promieniami podczerwonymi, z uwzględnieniem stopnia skrócenia czasu suszenia lub grzania i oszczędności, jakie można uzyskać przy stosowaniu tych metod, oraz zapewni opracowanie odpowiednich wniosków, opartych na wynikach przeprowadzonych badań; badania te należy przeprowadzić w zakresie suszenia lub grzania:

1. powierzchni lakierowanych i miniowanych w przemyśle metalowym, samochodowym i wagonowym do dnia 31 marca 1951 r.;

2. uzwojeń silników elektrycznych do dnia 31 marca 1951 r.;

3. w przemyśle chemicznym i farmaceutycznym do dnia 31 marca 1951 r.;

4. form odlewniczych do dnia 30 kwietnia 1951 r.;

i) zapewni do dnia 31 maja 1951 r. przeprowadzenie badań w skali przemysłowej na prototypowym piecu tunelowym z transporterem taśmowym, zbudowanym zgodnie z pkt. c).

§ 2. Minister Przemysłu Lekkiego zapewni:

a) przeprowadzenie badań nad metodami suszenia lub grzania promieniami podczerwonymi, z uwzględnieniem stopnia skrócenia czasu suszenia lub grzania i oszczędności, jakie można uzyskać przy stosowaniu tych metod, oraz zapewni opracowanie odpowiednich wniosków, opartych na wynikach przeprowadzonych badań; badania te należy przeprowadzić w zakresie suszenia lub grzania w przemyśle:

1. gumowym i tworzyw sztucznych do dnia 31 marca 1951 r.;

2. ceramicznych do dnia 31 marca 1951 r.;

3. włókienniczym do dnia 30 czerwca 1951 r.;

4. papierniczym do dnia 31 grudnia 1951 r.

b) do dnia 30 czerwca 1951 r. przeprowadzenie badań w skali przemysłowej nad suszeniem lub grzaniem promieniami podczerwonymi w jednym z podległych sobie zakładów przemysłu włókienniczego.

§3 . Minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego:

a) uruchomi do dnia 31 grudnia 1950 r. przeprowadzenie badań nad możliwością ekonomicznego zastosowania suszenia promieniami podczerwonymi w przemyśle rolnym i spożywczym;

b) zapewni do dnia 30 czerwca 1951 r. przeprowadzenie badań w zakresie kilku zasadniczych produktów przemysłu rolnego i spożywczego nad sposobami suszenia promieniami podczerwonymi z uwzględnieniem stopnia skrócenia czasu suszenia lub grzania i oszczędności ,jakie można uzyskać przy stosowaniu tych sposobów, oraz zapewni opracowanie odpowiednich wniosków, opartych na wynikach przeprowadzonych badań.

§ 4. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami zapewni do dnia 31 października 1950 r. dostarczenie z państw demokracji ludowej urządzeń laboratoryjnych, niezbędnych do przeprowadzania badań, wymienionych w § 1 — 3.

§ 5. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami:

a) zapewni koordynację prac ,określonych w § 1—4;

b) opracuje do dnia 15 sierpnia 1950 r. wnioski w sprawie finansowania prac, określonych w § 1—4, uzgodni je z istniejącymi planami na rok 1950 i 1951, oraz wystąpi w razie potrzeby o przyznanie dodatkowych kredytów;

c) dokona do dnia 31 grudnia 1951 r. szczegółowej analizy wyników badań, wymienionych w § 1—3, przedłoży Komitetowi Postępu Technicznego wnioski co do przemysłowego stosowania promieni podczerwonych i kolejności, w jakiej to stosowanie winno być przeprowadzone, oraz przedłoży temu Komitetowi plany finansowo-inwestycyjne, niezbędne do realizacji tych wniosków.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO **E. Szyr**

161.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 20 maja 1950 r.

w sprawie zaopatrzenia zakładów pracy w urządzenia i instalacje pomiarowe, kontrolne i sterujące.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego uchwala się, co następuje:

§ 1. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami zorganizuje i zapewni zaopatrzenie wszystkich gałęzi przemysłu w urządzenia i instalacje pomiarowe (z wyłączeniem pomiarowych narzędzi warsztatowych), rejestrujące i nierejestrujące, służące do dokonywania pomiarów z bliska i z odległości, oraz w urządzenia i instalacje kontrolne i sterujące ze szczególnym uwzględnieniem urządzeń i instalacji samoczynnych. a w szczególności:

a) ustali rodzaje ,typy i asortymenty tych urządzeń i instalacji oraz ich ilości w zakresie potrzeb na rok 1950 i 1951;

b) ustali do dnia 31 sierpnia 1950 r. w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Handlu Zagranicznego zbiorcze zamówienia na dostawy z za granicy w roku 1950 i 1951 tych urządzeń i instalacji.

c) ustali do dnia 31 grudnia 1950 r. w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego orientacyjne zapotrzebowania poszczególnych gałęzi przemysłu na te urządzenia i instalacje na dalsze lata Planu 6-letniego.

Przy wykonywaniu prac, wymienionych w p. a), b) i c), należy zwrócić szczególną uwagę na urządzenia i instalacje do dokonywania pomiarów oraz kontroli i sterowania: temperatur, ciśnień, przepływów, poziomów, analiz składu, wielkości elektrycznych itp., zwłaszcza w aparaturze kotłowej i piecach grzewczych.

§ 2. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego i innymi zainteresowanymi Ministrami:

a) zapewni realizację zamówień na urządzenia i instalacje pomiarowe, kontrolne i sterujące, ulokowanych za granicą na rok 1950;

b) zorganizuje w terminie jak najkrótszym realizację dostaw z za granicy urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących w ramach potrzeb na rok 1951;

c) zorganizuje i zapewni realizację dostaw z za granicy w ramach potrzeb na dalsze lata Planu 6-letniego w zakresie urządzeń i instalacji pomiarowych. kontrolnych i sterujących, które w danym okresie czasu nie będą w Polsce produkowane.

§ 3. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wytypuje do dnia 31 grudnia 1950 r. urządzenia i instalacje pomiarowe, kontrolne i sterujące, które mają być produkowane w Polsce.

§ 4. Minister Przemysłu Ciężkiego:

a) zorganizuje do dnia 30 czerwca 1950 r. komórkę, której celem będzie koordynacja prac związanych ze stosowaniem, projektowaniem, produkowaniem i instalowaniem urządzeń pomiarowych, kontrolnych i sterujących;

b) ustali do dnia 31 grudnia 1950 r. plan produkcji urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących, wytypowanych zgodnie § 3;

c) wytypuje do dnia 31 grudnia 1950 r. zakłady pracy, które przystąpią do produkcji urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących oraz ich elementów i stworzy warunki do jak najrychlejszego uruchomienia tej produkcji;

d) ustali do dnia 31 grudnia 1950 r. podział opracowania konstrukcyjnego pomiędzy zakłady pracy, wytypowane zgodnie z pkt. c), urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących, oraz w związku z tym zapewni tym zakładom odpowiedni personel i środki materialne;

e) zarządzi sprawdzenie do dnia 31 grudnia 1950 r. użyteczności opatentowanych w Polsce wynalazków i dokonanych usprawnień, dotyczących urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących, oraz w razie dodatniej oceny włączy te wynalazki i usprawnienia do planu produkcji tych urządzeń i instalacji;

f) po wykonaniu prac, wymienionych w p. a) — e), rozwinie komórkę, o której mowa w p. a), w jednostkę organizacyjną, do której zakresu działania będzie należało:

1. projektowanie instalowania urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących oraz współpraca przy projektowaniu nowych zakładów pracy w celu uzgodnienia urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących z procesem technologicznym,

2. współpraca z właściwymi instytutami naukowo-badawczymi,

3. analizowanie istniejących urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących,

4. zbieranie dokumentacji technicznej istniejących urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących,

5. konserwacja i naprawa w zakładach pracy urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących,

6. szkolenie własnego personelu,

7. szkolenie personelu obsługującego w zakładach pracy urządzenia i instalacje pomiarowe, kontrolne i sterujące,

g) zleci jednemu z podległych sobie instytutów naukowo-badawczych przeprowadzenie prób i badań w zakresie urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących.

§ 5 Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego wytypuje do dnia 31 grudnia 1950 r. spośród pracowników biur konstrukcyjnych i zakładów pracy, wymienionych w § 4 pkt. c) i d), odpowiednich kandydatów w celu skierowania ich na zagraniczne praktyki specjalne w zakresie konstrukcji i produkcji urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących. Kandydaci ci powinni posiadać w dziedzinie, w jakiej pragną się specjalizować, pewne doświadczenie w zakresie konstrukcji lub produkcji urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących.

§ 6. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Spraw Zagranicznych zorganizuje do dnia 30 marca 1951 r. specjalne praktyki w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, Niemieckiej Republice Demokratycznej i innych krajach demokracji ludowej w określonych zakresach konstrukcji i produkcji urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących.

§ 7. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych i Przemysłu Ciężkiego poleci, aby przy zawieraniu kontraktów z przedsiębiorstwami zagranicznymi w sprawie dostawy urządzeń i instalacji pomiarowych, kontrolnych i sterujących zapewniono warunki, umożliwiające zapoznanie się polskim specjalistom z budową, przydatnością i używalnością nabywanych urządzeń i instalacji w poszczególnych zakładach pracy za granicą, produkujących te urządzenia i instalacje.

§ 8. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami przedłoży do dnia 31 grudnia 1950 r. Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego dodatkowe wnioski w sprawie zaopatrzenia zakładów pracy w urządzenia i instalacje pomiarowe, kontrolne i sterujące w celu włączenia tych wniosków do planu inwestycyjno-finansowego na rok 1951.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO **E. Szyr**

162.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 20 maja 1950 r.

w sprawie tworzenia stacji mikrofilmów i fotokopii dla potrzeb życia gospodarczego.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego uchwala się, co następuje.

§ 1. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej ustali do dnia 30 lipca 1950 r. w porozumieniu z Departamentem Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego rozmieszczenie stacji mikrofilmów i fotokopii, oraz skoordynuje akcję tworzenia tych stacji.

Stacje powinny posiadać aparaturę do produkcji mikrofilmów, aparaturę do fotokopiowania i powiększania oraz kompletne laboratoria fotograficzne. Sieć stacji winna obsługiwać Ośrodki Dokumentacji oraz placówki gospodarcze na danym terenie.

§ 2. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej ustali i wybierze typy aparatur, które winny być w miarę możliwości jednolite na wszystkich stacjach mikrofilmów i fotokopii.

§ 3. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej zbada w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego możliwości importu oraz terminy dostaw aparatur dla stacji mikrofilmów i fotokopii oraz ustali wysokość sum, które winny być uzyskane w zależności od terminów dostaw jako kredyt inwestycyjny dodatkowo w planie na 1950 r. lub planowo w 1951 r.

§ 4. Na podstawie danych, dostarczonych przez Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej, instytucje, przy których będą tworzone stacje mikrofilmów i fotokopii, zamówią odpowiednią aparaturę i wystąpią o przyznanie im dodatkowych kredytów inwestycyjnych lub wstawią odpowiednie kwoty do swych planów inwestycyjnych na 1951 r.

§ 5. Zainteresowane instytucje przedłożą w drodze służbowej właściwym władzom zwierzchnim wnioski o przyznanie im kredytów inwestycyjnych w potrzebnej wysokości na urządzenie i wyposażenie stacji mikrofilmów i fotokopii.

§6. Minister Handlu Zagranicznego przyśpieszy i ułatwi import aparatury, zamówionej zgodnie z § 4, tak, aby stacje mikrofilmów i fotokopii mogły rozpocząć swą działalność najpóźniej w połowie 1951 r.

§ 7. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali rozdzielnik, według którego zamówione już aparatury dla stacji mikrofilmów i fotokopii będą przekazane zainteresowanym instytucjom.

§ 8. Minister Przemysłu Ciężkiego w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki uruchomi w Polsce produkcję materiałów chemicznych, potrzebnych do prac laboratoryjnych stacji mikrofilmów i fotokopii.

§ 9. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej przeprowadzi rejestrację aparatur mikrofilmowych i fotokopiowych, znajdujących się w instytucjach i przedsiębiorstwach podległych naczelnym władzom gospodarczym i przedstawi Departamentowi Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wnioski co do prawidłowego wykorzystania tych aparatur.

§ 10. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej kieruje pracami stacji mikrofilmów i fotokopii, instruuje jej kierowników i kształci personel. W celu wyszkolenia fachowych kadr pracowników stacji mikrofilmów i fotokopii Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej zorganizuje i przeprowadzi kursy dla pracowników tych stacji. Kursanci powinni być odpowiednio dobrani spośród pracowników instytucji, przy których będą utworzone stacje mikrofilmów i fotokopii.

§ 11. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej wybierze w porozumieniu z Instytutem Mechaniki Precyzyjnej oraz Przedsiębiorstwem Państwowym „Film Polski" typ lektora, nadający się do produkcji w Polsce, oraz przedstawi go do dnia 30 lipca 1950 r. Departamentowi Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do zatwierdzenia.

§ 12. Minister Przemysłu Ciężkiego zapewni wyprodukowanie w Polsce w drugim półroczu 1951 r. 250 lektorów według typu, zatwierdzonego przez Departament Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, oraz zapewni wyprodukowanie w ramach Planu 6-letniego około 10.000 tych lektorów.

§ 13. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej ustali minimalną ilość lektorów, potrzebnych do chwili uruchomienia ich produkcji w Polsce, a Centrala Techniczna zamówi za pośrednictwem jednej z Central Importowych dostawę z za granicy tej ilości lektorów według typu, który wybierze Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej. Lektory te będą rozprowadzone na podstawie rozdzielnika, opracowanego przez Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej i zatwierdzonego przez Departament Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 14. Instytucje i przedsiębiorstwa państwowe przystąpią w miarę możliwości do wykonywania w postaci mikrofilmów dokumentacji rezerwowej, o której mowa w uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie przechowywania i katalagowania prac konstrukcyjnych i dokumentacji fabrykacyjnej oraz ich ochrony.

§ 15. Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej opracuje projekt instrukcji w sprawie gospodarki mikrofilmami i przedstawi go do dnia 31 października 1950 r. Departamentowi Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do zatwierdzenia.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO **E. Szyr**

163.

UCHWAŁA KOMITETU POSTĘPU TECHNICZNEGO

z dnia 20 maja 1950 r.

w sprawie organizowania komórek normalizacyjnych w reresortach gospodarczych.

Na podstawie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie powołania Komitetu Postępu Technicznego uchwala się, co następuje:

§ 1. Zainteresowani Ministrowie zarządzą niezwłocznie zorganizowanie komórek normalizacyjnych w podległych sobie właściwych departamentach, jednostkach administracyjnych, przedsiębiorstwach i zakładach przemysłowych i handlowych, centralnych biurach konstrukcyjnych oraz w instytutach naukowo-badawczych, zwanych w dalszym ciągu niniejszej uchwały instytucjami.

§ 2. Do zakresu działania komórek normalizacyjnych, wymienionych w § 1, należy:

a) opracowywanie w porozumieniu i według wskazówek Polskiego Komitetu Normalizacyjnego norm wewnętrznych danej instytucji,

b) opiniowanie projektów norm, opracowanych przez Polski Komitet Normalizacyjny,

c) sprawowanie kontroli nad stosowaniem w danej instytucji norm wewnętrznych oraz Polskich Norm,

d) utrzymywanie w stanie aktualnym wzorcowego kompletu norm, ustalonych przez Polski Komitet Normalizacyjny, oraz na podstawie tego kompletu aktualizowanie norm, stosowanych w danej instytucji,

e) prowadzenie akcji szkoleniowej w zakresie normalizacji,

f) współdziałanie z racjonalizatorami danej instytucji w zakresie prac normalizacyjnych,

g) zgłaszanie do Polskiego Komitetu Normalizacyjnego wniosków o opracowanie Polskich Norm, z załączeniem odpowiednich norm wewnętrznych lub innych materiałów mogących służyć za podstawę przy opracowywaniu tych norm.

§ 3. Instytucje powinny współpracować z komisjami, powołanymi przez Polski Komitet Normalizacyjny, przez:

a) delegowanie swych pracowników do prac w komisjach oraz umożliwianie tym pracownikom brania udziału w pracach komisyj na równych warunkach z członkami tych komisji,

b) zbieranie opinii o opracowywanych projektach norm oraz udzielanie komisjom miarodajnych opinii za pośrednictwem swych pracowników, biorących udział w pracach tych komisji,

c) udzielanie informacji i dostarczanie materiałów, niezbędnych do opracowania projektów norm.

§ 4. Instytucje, posiadające warunki do prowadzenia prac laboratoryjnych i doświadczeń, są obowiązane do odpłatnego wykonywania na zlecenie Polskiego Komitetu Normalizacyjnego prac badawczych i kontrolnych, dotyczących sprawdzania projektów norm.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU POSTĘPU TECHNICZEGO **E. Szyr**

164.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 1 czerwca 1950 r.

(znak BGK-6-1)

w sprawie powołania Dyrekcji Budowy Gmachów resortów gospodarczych.

§ 1. W celu skoordynowania nadzoru oraz nadania jednolitego kierunku budowie gmachów resortów gospodarczych powołuję przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Dyrekcję Budowy gmachów resortów gospodarczych, zwaną dalej w skróceniu Dyrekcją Budowy.

§ 2. Dyrekcja Budowy jest samoistną organizacją podległą Przewodniczącemu PKPG.

§ 3. Organizację i szczegółowy zakres działania Dyrekcji Budowy określa zatwierdzony przez Przewodniczącego PKPG schemat organizacyjny.

§ 4. Przewodniczący PKPG sprawuje nadzór nad Dyrekcją Budowy za pośrednictwem Pełnomocnika do spraw budowy gmachów resortów gospodarczych.

§ 5. Pełnomocnik Przewodniczącego PKPG do spraw budowy gmachów resortów gospodarczych, występuje i działa w imieniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. Na czele Dyrekcji Budowy stoi Dyrektor Budowy, który jest odpowiedzialny za działalność Dyrekcji i który podlega we wszystkich sprawach związanych z budową, Pełnomocnikowi Przewodniczącego PKPG.

§ 7. Wydatki Dyrekcji Budowy pokrywane są z kredytów inwestycyjnych przyznanych na budowę gmachów resortów gospodarczych w ramach preliminarza zatwierdzonego przez Przewodniczącego PKPG.

§ 8. Pracownicy Dyrekcji Budowy otrzymują wynagrodzenie według stawek płac w budownictwie.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz **Dr St. Jędrychowski**

165.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 21 czerwca 1950 r.
(znak DWOA-07-28)

w sprawie: powołania Komisji do spraw uporządkowania gospodarki materiałami budowlanymi.

W celu opracowania wniosków w sprawie uporządkowania produkcji materiałów budowlanych i zlikwidowania nieracjonalnych przewozów zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Komisję do spraw uporządkowania gospodarki materiałami budowlanymi.

§ 2. Do zadań Komisji należy:

1) opracowanie pełnego wykazu czynnych i nieczynnych zakładów produkcji materiałów budowlanych, w szczególności cegły, wraz z mapą ilustrującą ich rozmieszczenie, na podstawie przeprowadzonej w tym celu pełnej inwentaryzacji;

2) opracowanie projektu planów produkcji na 1951 r. zakładów czynnych (w pierwszym rzędzie cegielni) oraz przeznaczonych do uruchomienia zakładów nieczynnych;

3) opracowanie wniosków co do zakresu zadań wojewódzkich i powiatowych komisji planowania gospodarczego w dziedzinie planowania i kontroli wykonania planów produkcji, jak też i dystrybucji materiałów budowlanych o znaczeniu lokalnym ;

4) opracowanie wniosków w sprawie utworzenia na szczeblu wojewódzkim (ewent. powiatowym) organu do kierowania produkcją i dystrybucją materiałów budowlanych, służących przede wszystkim do zaspokojenia potrzeb lokalnych;

5) opracowanie wniosków o przesunięcie niektórych zakładów przemysłu materiałów budowlanych do właściwych gałęzi przemysłu lub o likwidację zakładów nienadających się do uruchomienia i prowadzenia;

6) opracowanie wniosków co do wydania odpowiednich aktów normatywnych.

§ 3. W wykonaniu zadań, wynikających z niniejszego zarządzenia Komisja jest uprawniona do żądania od poszczególnych resortów i przedsiębiorstw informacji w zakresie gospodarki (produkcji i dystrybucji) materiałami budowlanymi oraz zlecania im opracowania poszczególnych zagadnień.

§ 4. 1. W skład Komisji wchodzą:

1) jako przewodniczący Ob. Adam Fonar, w-dyr Dep. Drobnej Wytwórczości PKPG.
2) jako zastępca przewodniczącego Ob. Bolesław Kuźnicz st. radca Departamentu Planów Regionalnych i Lokalizacji PKPG,
3) jako członkowie — przedstawiciele (po jednym):
   a) Departamentu Planów Regionalnych i Lokalizacji PKPG,
   b) Departamentu Drobnej Wytwórczości PKPG,
   c) Departamentu Przemysłu PKPG,
   d) Ministerstwa Gospodarki Komunalnej,
   e) Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości,
   f) Centralnego Zarządu Przemysłu Mineralnego,
   g) Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska.

2. Przewodniczący PKPG może na wniosek Przewodniczącego Komisji powołać dalszych członków .

3. Czynności sekretarza Komisji pełnić będzie osoba wyznaczona przez Przewodniczącego.

§ 5. 1. Posiedzenia Komisji zwołuje jej Przewodniczący w miarę potrzeby nierzadziej jednak, niż raz na dwa tygodnie.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

3. Do ważności uchwał Komisji konieczna jest obecność na posiedzeniu Przewodniczącego lub jego zastępcy co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków.

§ 6. W razie potrzeby opracowania poszczególnych zagadnień przewodniczący Komisji ma prawo powoływania podkomisji oraz rzeczoznawców, zarówno spośród członków Komisji, jak i spośród innych osób, na zasadzie zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 7. Nadzór nad działalnością Komisji należy do Przewodniczącego PKPG, któremu Przewodniczący Komisji składa po każdym zebraniu Komisji krótkie raporty sprawozdawcze, oraz przedstawia opracowania i wnioski Komisji.

§ 8. Za udział w posiedzeniach Komisji Przewodniczący Komisji, jego zastępca, członkowie oraz sekretarz otrzymują wynagrodzenie, na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów 17 października 1947 r., o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji z tym, że stosownie do pkt. 3 tej uchwały przewidziane w niej stawki podwyższą się do 1.500 zł dla Przewodniczącego Komisji i do 1.000 zł dla pozostałych osób, biorących udział w posiedzeniu.

§ 9. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

§10. Termin zakończenia prac Komisji ustala się na dzień 15 września 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz **E. Szyr**

166.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 26 czerwca 1950 r.
(znak HA3C-01-10)

w sprawie: kontroli jakości towarów przeznaczonych na eksport.

W celu wzmocnienia kontroli jakości towarów eksportowanych i ustalenia odpowiedzialności za ich jakość stosownie do § 5 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 roku w sprawie jakości produkcji (Monitor Polski Nr A-65, poz. 765) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za jakość towaru wyprodukowanego na eksport odpowiada zakład produkcyjny.

2. Zakład ten z chwilą otrzymania zamówienia eksportowego do wykonania przekazuje warunki techniczne zamówienia Działowi Kontroli Technicznej (DKT), który w trakcie wykonywania zamówienia przeprowadza kontrolę techniczną zgodności z warunkami technicznymi i obowiązującymi normami jakościowymi. Kontrolę tę DKT przeprowadza z punktu widzenia zgodności z warunkami kontraktu, zawartego przez Centralę Eksportową z odbiorcą zagranicznym, a w przypadku jego braku — z warunkami zamówienia.

3. Każda partia towaru przeznaczonego na eksport, opuszczająca zakład produkcyjny, powinna być skontrolowana przez DKT co do zgodności z zamówieniem.

§ 2. DKT powinien wystawiać dla każdej partii towaru wysyłanej na eksport przez zakład produkcyjny specjalny certyfikat, zawierający wyraźne stwierdzenie zgodności dostawy z warunkami technicznymi zamówienia, podpisany przez kierownika DKT i Dyrektora danego zakładu. Jeden egzemplarz certyfikatu powinien być wysłany do właściwej Centrali Eksportowej.

§ 3. 1. Centrale Handlu Zagranicznego powinny przesyłać właściwym jednostkom wykonującym zamówienie jego tekst zawierający ścisły opis warunków technicznych, zgodnych z zamówieniem odbiorcy zagranicznego.

2. W przypadku, gdyby zamówienia były udzielane przed podpisaniem kontraktu, powinny one również zawierać dokładny opis warunków technicznych.

§ 4. DKT zakładów produkujących na eksport powinny współpracować przy kontroli towarów eksportowych z Pełnomocnikami Eksportowymi, ustanowionymi na podstawie zarządzenia Ministra Handlu Zagranicznego z dnia 24 stycznia 1950 r. znak EXXIB-04-7-1 w sprawie instrukcji dla Pełnomocników Eksportowych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz. **E. Szyr**

167.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 26 czerwca 1950 r.
(znak OP12-20/63)

w sprawie wzoru umowy generalnej o dostawę towarów.

Na podstawie art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U.R.P. nr 21 poz. 180) ustalam wzór umowy generalnej o dostawę towarów o treści jak w załączniku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz. **E. Szyr**

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 czerwca 1950 r.

UMOWA GENERALNA

zawarta dnia .... r. w ....
pomiędzy ....
(działającym w porozumieniu z Centralą Handlową (Zbytu) ....
....
zwanym w dalszym ciągu „Dostawcą“, którego reprezentują ....
a ....
zwanym w dalszym ciągu „Odbiorcą“, którego reprezentują ....

§ 1. Strony ustalają, że w wykonaniu planu gospodarczego na rok . . . . jednostki podległe Dostawcy albo przez niego nadzorowane (zwane w dalszym ciągu „sprzedawcami“) sprzedadzą jednostkom podległym lub nadzorowanym przez Odbiorcę (zwanym w dalczym ciągu „nabywcami“) łączną ilość towaru:

poz.	Oznaczenie towaru	Oznaczenie jakości towaru (wg obowiązujących norm, standartów lub wzorów)	Opakowanie	m	szt.	kg.	Inne oznaczenie miary
1	2	3	4	5	6	7	8
Razem							

Uwaga 1.: Jeżeli przedmiotem dostawy są towary o różnych oznaczeniach, dane zawarte w poz. po. 1. — 8. mogą być ujęte w formie załącznika, co należy uwidocznić w treści zdania pierwszego.

Uwaga 2.: W rubryce „opakowanie" podać bądź fabryczne, bądź transportowe, bądź szczegółowo je określić, jeżeli dla towaru przewidziane jest specjalne opakowanie.

§ 2. Z podanych w § 1. ilości, sprzedawcy dostarczą wymienionym w rubryce 3. nabywcom po cenach obowiązujących w dniu dostawy następujące ilości towaru:

poz.	Oznaczenie sprzedawcy	Oznaczenie nabywcy, któremu dostarcza sprzedawca z rubr. 2	Oznaczenie towaru	Oznaczenie jakości towaru (wg obow. norm, standartów lub wzorów	Opakowanie	m	szt.	kg.	Inne oznaczenie miary	Okres dostawy
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
				Razem						

Uwaga 1.: W paragrafie tym należy dokładnie oznaczyć rozdział towarów wymienionych w § 1. od strony sprzedawców i podać jacy sprzedawcy dostarczą je w jakich ilościach i którym nabywcom.
Paragraf ten powinien być tak sformułowany, by ilości dostarczane przez wszystkich sprzedawców dawały ilości podane w § 1.

Uwaga 2.: Vide uwagi do § 1.

§ 3. Dostawca i Odbiorca zobowiązują się dołożyć starań, aby na podstawie niniejszej umowy generalnej i w jej ramach zostały zawarte i wykonane umowy szczegółowe.

Do obowiązków stron w zakresie wymienionym w ust. 1. w szczególności należy:

1. przesłanie — stosownie do okoliczności — bądź odpisu niniejszej umowy bądź wyciągu z niej — przez Dostawcę sprzedawcom do dnia . . . . a przez Odbiorcę nabywcom do dnia . . . .;

2. pouczenie sprzedawców przez Dostawcę o obowiązku przesłania projektów umów szczegółowych nabywcom wymienionym w odpowiedniej pozycji rozdziału produkcji podanego w § 2.;

3. pouczenie nabywców przez Odbiorcę o obowiązku podpisania umów ze sprzedawcami wymienionymi w odpowiedniej pozycji w § 2. oraz o prawie zgłoszenia zastrzeżeń w formie protokółu rozbieżności;

4. pouczenie sprzedawców przez Dostawcę o obowiązku bezwłocznego przesłania do Dostawcy otrzymanych od nabywców protokółów rozbieżności, jeżeli tych protokółów nie akceptują, przy czym Dostawca zobowiązany jest podjąć natychmiast za pośrednictwem Odbiorcy próbę uzgodnienia, a w razie niemożności uzgodnienia zlecić sprzedawcy wszczęcie sporu przedumownego w państwowej komisji arbitrażowej;

5. podjęcie ponadto przez Dostawcę w stosunku do sprzedawców, a przez Odbiorcę — w stosunku do nabywców wszelkich środków, przysługujących im jako jednostkom zwierzchnim, które by doprowadziły do zawarcia umów szczegółowych;

6. zapewnienie przez Dostawcę sprzedawcom, a przez Odbiorcę nabywcom — w zakresie zarządzeń i norm ustalonych przez właściwe władze nadzorcze — warunków organizacyjnych i produkcyjnych (np. zawarcie umów generalnych na dostawę podstawowych surowców, zapewnienie środków obrotowych itp.), umożliwiających całkowite wywiązanie się z zobowiązań wynikających z umów szczegółowych.

§ 4. Jeżeli przedsiębiorstwo podległe jednej ze stron albo przez nią nadzorowane wystąpi o zezwolenie na uzupełnienie, zmianę, rozwiązanie lub odstąpienie od umowy szczegółowej, zawartej na podstawie niniejszej umowy generalnej — strona, do której wniosek taki zgłoszono, uznając żądanie za uzasadnione, wystąpić winna o wyrażenie zgody do drugiej strony, która jest zobowiązana w ciągu 7 dni albo oświadczyć, że wniosek akceptuje i wydać odpowiednie zarządzenia podległym lub nadzorczym przed-

siębiorstwom, albo też zawiadomić w tym samym terminie drugą stronę, że wniosku nie akceptuje i z jakich powodów.

§ 5. Gdyby się okazało, że zobowiązania zaciągnięte w umowach szczegółowych przez niektórych sprzedawców wymienionych w § 2. nie zostaną wykonane w terminie ustalonym w umowie szczegółowej, Dostawca zobowiązuje się podjąć niezwłocznie niezbędne czynności, aby zapewnić realizację dostawy przez innych sprzedawców na tych samych warunkach.

§ 6. Dostawca zobowiązuje się do zapłacenia Odbiorcy kary umownej z wysokości:

a) . . . .% wartości dostawy, gdyby na skutek niewykonania obowiązków wynikających dla Dostawy z § 4. nie doszło we właściwym czasie do zawarcia umowy szczegółowej.
Podstawą obliczenia procentu wartości jest wartość dostawy, która miała być objęta umową szczegółową;

b) . . . . . . % wartości niewykonanej lub nienależycie wykonanej dostawy, gdyby niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy szczegółowej przez określonego sprzedawcę spowodowane zostało niewykonaniem przez Dostawcę jego obowiązków jako jednostki zwierzchniej lub obowiązków wynikających z zarządzeń i norm ustalonych przez właściwe władze, jak np. niezapewnienie wbrew obowiązkowi temu sprzedawcy dostawy surowca, części zamiennych maszyn, środków transportowych itp.;

c) . . . .% wartości niewykonanej dostawy, gdyby Dostawca wbrew obowiązkowi wynikającemu z § 5. nie podjął niezbędnych czynności, aby zapewnić realizację dostawy przez innych sprzedawców, mimo że miał albo powinien był mieć wiadomości o przewidywanym niewykonaniu dostawy przez sprzedawców, zobowiązanych na podstawie umowy szczegółowej.

§ 7. Odbiorca zobowiązuje się do zapłacenia Dostawcy kary umownej w wysokości:

a) . . . .% wartości dostawy, gdyby na skutek niewykonania obowiązków wynikających dla Odbiorcy z § 3. nie doszło we właściwym czasie do zawarcia umowy szczegółowej.
Podstawą obliczenia procentu wartości jest wartość dostawy, która miała być objęta umową szczegółową.

b) . . . .% za każdy dzień (tydzień) opóźnienia niezapłaconej należności, gdyby nabywca popadł w zwłokę z zapłatą tej należności z przyczyn zawinionych przez Odbiorcę.

§ 8. Jeżeli rzeczywista szkoda, poniesiona przez jedną ze stron na skutek niewykonania przez drugą stroną obowiązków wynikających z umowy niniejszej lub wykonania jej z mniejszą starannością od tej, którą należy wykazać w sprawach społecznego dobra, przewyższa karę umowną przewidzianą w §§ 6 i 7 — strona może dochodzić nadwyżki na zasadach ogólnych.

§ 9. Uzupełnienie, zmiana, rozwiązanie umowy lub odstąpienie od umowy, a także objęcie umową produkcji ponadplanowej nastąpić może tylko za zgodą jednostek, którym strony bezpośrednio podlegają, lub przez które są nadzorowane.

Jeżeli jednostki te nie wyrażają zgody w ciągu dni 14 — strona może złożyć w komisji arbitrażowej wniosek o przyznanie jej prawa uzupełnienia, zmiany, rozwiązania umowy lub odstąpienia od niej, a także objęcia umową produkcji ponadplanowej.

§ 10. Umowa niniejsza sporządzona została w 3 jednobrzmiących egzemplarzach i doręczona każdej ze stron.

168.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 26 czerwca 1950 r.
(znak TE1E-8-4)

w sprawie zmiany typu opakowań z blachy stalowej ocynkowanej (białej).

W celu wprowadzenia oszczędności w zużyciu cyny, w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Zdrowia, zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Opakowania blaszane, określone w § 2 niniejszego zarządzenia, wyrabiane z blachy stalowej ocynkowanej (białej), dla artykułów spożywczych, farmaceutycznych, kosmetycznych i gospodarskich, przeznaczonych na użytek rynku wewnętrznego, należy zastąpić opakowaniami z innej blachy (nieocynkowanej) albo ze szkła, porcelany, fajansu, mas plastycznych, lub opakowaniami kombinowanymi z tektury i blachy.

2. Folie cynowe (cynfolie ,staniol itp.) należy zastąpić folią aluminiową, papierem pergaminowym, celofanem itp.

§ 2. Wprowadza się następujący nowy typ opakowań, zamiast dotychczasowych z blachy stalowej ocynkowanej (białej):

1) **dla artykułów spożywczych:**

a) kawy, herbaty, kakao, czekolady w proszku, wszelkiego rodzaju cukierków, proszku pomidorowego itp. artykułów suchych — puszki i pudełka z blachy stalowej obustronnie polakierowanej lub, zależnie od rodzaju artykułów, puszki z tektury z denkiem i pokrywką z blachy stalowej obustronnie polakierowanej, przy czym zawartość przed włożeniem jej do puszki lub pudełka, powinna być zawinięta w papier pergaminowy,

b) marmolad, konfitur, kompotów, pomidorów świeżych i piure pomidorowego, zależnie od rodzaju artykułu — słoje szklane, zamykane pokrywkami szklanymi, z mas plastycznych lub z blachy stalowej obustronnie polakierowanej, z uszczelkami gumowymi, ewent. z innych tworzyw oraz skrzynki drewniane i pudełka tekturowe, z denkiem i pokrywką z blachy stalowej obustronnie polakierowanej; zawartość, przed włożeniem jej do skrzynki lub pudełka, powinna być zawinięta w papier pergaminowy,

c) mleka — bańki, konwie, wiaderka, kadzie, czerpaki, cedzidła, skopki itp. — z blachy aluminiowej lub stalowej, pokrytej aluminium,

d) konserw mięsnych i rybnych — puszki i pudełka z blachy stalowej obustronnie polakierowanej; na wieczku puszki i pudełka powinien być wyciśnięty rok i miesiąc produkcji konserwy,

e) ogórków konserwowych i konserw warzywnych — słoje szklane lub puszki z blachy stalowej obustronnie polakierowanej; na wieczku puszki powinien być wyciśnięty rok i miesiąc produkcji konserwy,

f) serów, czekolady, biszkoptów itp. — folie aluminiowe, papier pergaminowy lub celofan, w zależności od artykułu.

2) **Dla artykułów farmaceutycznych:**

a) ovowitaminy, neocalcisalu, calcivitu, nutrosanu, vimaltu itp. odżywek w granicach do 500 g — opakowania

ze szkła, a ponad 500 g — puszki z blachy stalowej obustronnie polakierowanej, lub puszki z tektury z denkiem i pokrywką z blachy stalowej obustronnie polakierowanej; zawartość przed włożeniem jej do puszki metalowej lub tekturowej powinna być zawinięta w papier pergaminowy.

b) calcium gluconatum, calcium lacticum, glukozy itp — małe opakowania do 500 g ze szkła,

c) wszelkiego rodzaju maści ,również maści dermosan, ophtalmol i sulfatiasolowej — słoiki szklane lub tuby aluminiowe zwykłe, lakierowane lub metalizowane z nakrętkami z mas plastycznych.

3) **Dla artykułów kosmetycznych:**

lanoliny, brylantyny, kremów sportowych, tłustych, oczyszczających itp. artykułów kosmetycznych — słoiki i spody szklane, fajansowe, porcelanowe lub z mas plastycznych; nakrywki — ze szkła, z mas plastycznych lub z blachy stalowej obustronnie polakierowanej: nakładki (krążki) do słoików i spodów — z folii aluminiowej.

4) **Dla artykułów gospodarskich:**

farb, lakierów, klejów itp. słoje szklane z nakrywkami szklanymi lub z blachy stalowej niepolakierowanej, ewent. opakowania z blachy stalowej niepokrytej lakierem.

§ 3. Nakrywki do małych pudełeczek oraz słojów i słoików dla środków farmaceutycznych i kosmetycznych mogą być wyrabiane z odpadków blachy stalowej ocynkowanej, w miarę posiadanych zpasów.

§ 4. Postanowienia zawarte w § 2 nie wykluczają wprowadzenia do użytku opakowań wszelkich innych rodzajów niż wymienione w § 2, pod warunkiem, że:

a) opakowania te będą oparte na dostępnym nie deficytowym materiale do wyrobu opakowań,

b) wprowadzenie tych opakowań dla artykułów spożywczych i farmaceutycznych zostanie uzgodnione z Państwowym Zakładem Higieny. Nie dotyczy to opakowań dla których istnieją warunki techniczne ustalone przez Polski Komitet Normalizacyjny.

§ 5. 1. Postanowienia w § 2 nie dotyczą:

1) opakowań dla artykułów eksportowych,
2) puszek dla artykułów farmaceutycznych i spożywczych, przeznaczonych na użytek wojska,
3) calcium gluconatum, lacticium i glukozy w opakowaniach ponad 500 g,
4) lakierów nitrocelulozowych i emalii spirytusowych,
5) maści, dla których zgodnie z opinią Ministerstwa Zdrowia nie może być zastosowane opakowanie, wymienione w § 2 pkt. 2, lit. c,
6) podkładek pod korki do butelek z eterem do narkozy,
7) tub do pasty do zębów i kremów matowych.

2. W przypadkach, wskazanych w ust. 1 pkt. 1) i 2) miarodajne są wymagania odbiorców, a w przypadku wskazanym w ust. 1 pkt. 5) obowiązuje opakowanie, ustalone przez Ministerstwo Zdrowia.

§ 6. Minister Przemysłu Ciężkiego i Minister Przemysłu Lekkiego, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w oparciu o ich postulaty, zarządzą niezwłocznie opracowanie warunków technicznych, któreby zaspakajały wymagania dla nowych typów opakowań, ze szczególnym uwzględnieniem warunków technicznych dla lakierów i mas plastycznych, które powinny zapewnić bezwonność i wykluczać możliwość szkodliwego działania na zawartość opakowania.

§ 7. Ministrowie: Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Zdrowia zarządzą opracowanie zapotrzebowań na nowe typy opakowań i prześlą je Ministrom: Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Lekkiego w terminie miesięcznym od daty niniejszego zarządzenia.

§ 8. Ministrowie Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Lekkiego, w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i zainteresowanymi ministrami opracują, każdy w odniesieniu do swego resortu, w terminie trzymiesięcznym od daty otrzymania zapotrzebowań:

1) program wstrzymania produkcji opakowań niezgodnych z postanowieniami niniejszego zarządzenia,
2) program uruchomienia produkcji opakowań nowych typów.

§ 9. 1. Ministrowie: Handlu Wewnętrznego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Zdrowia, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego i Ministrem Przemysłu Lekkiego ustalą terminy przejścia na opakowania nowego typu. Przejście na nowe typy opakowań powinno być dokonane w czasie jak najkrótszym, etapami w miarę możliwości produkcyjnych opakowań nowych typów.

2. Ostateczny termin, od którego będą obowiązywać opakowania wszystkich nowych typów, z wyjątkiem sprzętu mleczarskiego, opakowań blaszanych dla konserw mięsnych, rybnych, warzywnych i ogórków konserwowych oraz opakowań dla artykułów farmaceutycznych, ustala się na dzień 31 grudnia 1950 r. z tym, że zapasy opakowań dotychczasowych typów mogą być wykorzystane aż do ich wyczerpania.

3. Termin całkowitego przejścia na opakowania nowego typu w przemyśle farmaceutycznym ustala się na dzień 1 lipca 1951 r.

4. Termin przejścia na nowy sprzęt mleczarski, na opakowania nowego typu z blachy żelaznej obustronnie polakierowanej dla konserw mięsnych, rybnych, warzywnych i ogórków konserwowych, ustali po przeprowadzeniu prób, Minister Przemysłu Ciężkiego, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz. **E. Szyr**

MINISTER HANDLU WEWNĘTRZNEGO **T. Dietrich**

MINISTER PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO wz. **R. Fidelski**

MINISTER PRZEMYSŁU ROLNEGO I SPOŻYWCZEGO
B. Rumiński

MINISTER ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
J. Dąb-Kocioł

MINISTER PRZEMYSŁU LEKKIEGO **E. Stawiński**

MINISTER ZDROWIA wz. **B. Kożusznik**

169.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 czerwca 1950 r.
(znak CE/DP/3-104)

w sprawie przekazania uprawnień w zakresie zatwierdzania cen na artykuły produkowane w przedsiębiorstwach podległych Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

Na podstawie § 4 ust. 1 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przewidziane w § 3 lit. A uchwały Komitetu Ekonowicznego Rady Ministrów w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi uprawnienia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w zakresie zatwierdzania cen na artykuły produkowane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego przekazuje się:

a) odnośnie artykułów konsumcyjnych, z wyjątkiem wyrobów PM Spirytusowego (wódka czysta i spirytus), wyrobów PM Tytoniowego, cukru, drożdży, mydła do prania i roślinnych tłuszczów jadalnych — Ministrowi Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Rolnego i Spożywczego,

b) odnośnie artykułów przeznaczonych na potrzeby przemysłu — Ministrowi Przemysłu Rolnego i Spożywczego w porozumieniu z Ministrem, któremu podlega dana gałąź przemysłu.

2. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, cenę zatwierdza Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 2. Przy zatwierdzaniu cen, o których mowa w § 1 uwzględniane będą:

a) planowane koszty produkcji, ustalone stawki podatku obrotowego i obowiązujące marże hurtowe i detaliczne,

b) wzajemny stosunek cen,

c) ogólne wytyczne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w zakresie polityki i cen.

§ 3. Ministerstwa: Handlu Wewnętrznego oraz Przemysłu Rolnego i Spożywczego przesyłać będą do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego branżowe wykazy zatwierdzanych cen w terminach i według schematu ustalonego instrukcją Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Kosztów i Polityki Cen.

§ 4. Przekazanie uprawnień, o których mowa w niniejszym zarządzeniu nie ogranicza inicjatywy zainteresowanych ministerstw w zakresie zmian cen wszelkich artykułów wytwarzanych w przedsiębiorstwach podległych Ministerstwu Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO wz. **E. Szyr**

170.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 czerwca 1950 r.
(znak CE/DP/3-105)

w sprawie przekazania uprawnień w zakresie zatwierdzania cen na prefabrykaty produkowane przez zakłady i wytwórnie podległe Ministerstwu Budownictwa.

Na podstawie§4 ust. 1 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziane w § 3 lit. A uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów w sprawie tymczasowego uregulowania trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi uprawnienia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w zakresie zatwierdzania cen na prefabrykaty produkowane przez zakłady i wytwórnie podległe Ministerstwu Budownictwa przekazuję się Ministrowi Budownictwa.

§ 2. Przy zatwierdzaniu cen, o którym mowa w § 1 uwzględniane będą:

a) planowane koszty produkcji, ustalane stawki podatku obrotowego,

b) wzajemny stosunek cen,

c) zasada jednolitości cen w odniesieniu do prefabrykatów produkowanych przez przedsiębiorstwa podległe innym resortom,

d) ogólne wytyczne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w zakresie polityki cen.

§ 3. Ministerstwo Budownictwa przesyłać będzie do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wykazy zatwierdzanych cen w terminach i według schematu ustalonego instrukcją Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Departament Kosztów i Polityki Cen.

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO wz. **E. Szyr**

171.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 3 lipca 1950 r.

(znak ZA4C-01a-14)

w sprawie organizowanych przez Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej 2 tygodniowych kursów szkoleniowych kandydatów na Przewodniczących Zarządów Zakładowych oraz Radców Młodzieżowych.

W celu umożliwienia wzięcia udziału w roku bieżącym aktywistom Związku Młodzieży Polskiej w kursach szkoleniowych na Przewodniczących Zarządów Zakładowych oraz Radców Młodzieżowych zarządzam, co następuje:

§ 1. Zakłady pracy udzielą płatnych urlopów na 2 tygodniowe kursy:

a) uczestnikom kursu Przewodniczącym Zarządów Zakładowych w Ostródzie w okresie od 1 lipca do 2 października 1950 r.

b) uczestnikom kursu Radców Młodzieżowych w Turczynku w okresie od 19 lipca do 17 sierpnia 1950 r.

§ 2. Podstawą do udzielenia urlopu jest karta uczestnictwa wydana przez Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej.

§ 3. Karta uczestnictwa powinna zawierać zobowiązanie uczestnika do pracy w charakterze Radcy Młodzieżowego ewentualnie Przewodniczącego Zarządu Zakładowego.

§ 4. Uczestnicy zostaną wyznaczeni przez Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej na wniosek Zarządu Zakładowego ZMP uzgodniony z Radą Zakładową i kierownictwem pracy.

§ 5. Zakłady pracy wyznaczające uczestników zostaną zawiadomione o wytypowaniu kandydatów na 10 dni przed rozpoczęciem kursu.

§ 6. Koszty przejazdu uczestników z zakładu pracy do miejsca kursu i z powrotem pokrywa Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej.

§ 7. W wypadku nie ukończenia kursu przez uczestnika z pomyślnym wynikiem udzielony na ten cel urlop zostanie wliczony do przysługującego mu w rb. urlopu wypoczynkowego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO wz. **E. Szyr**

172.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT PLANÓW REGIONALNYCH I LOKALIZACJI

z dnia 1 lipca 1950 r.

(znak RE1D-02-11)

w sprawie przejścia zakresu działania biur regionalnych Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wojewódzkie (miejskie) komisje planowania gospodarczego.

Departament Planów Regionalnych i Lokalizacji wyjaśnia, że wobec wejścia w życie uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. — instrukcji Nr 6 w sprawie organizacji i zakresu działania wojewódzkich oraz powiatowych komisji planowania gospodarczego (Monitor Polski Nr A-47, poz. 658) biura regionalne Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) zostały zniesione, a ich dotychczasowy zakres działania przeszedł na wojewódzkie komisje planowania gospodarczego (§ 12 pow. uchwały).

W związku z tym należy obecnie zamiast nazwy: „Biuro Regionalne PKPG", używać nazwy: „Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w. . . . . — Wojewódzka Komisja Planowania Gospodarczego".

W odniesieniu do miasta st. Warszawy i m. Łodzi należy używać nazwy: „Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy (m. Łodzi) — Miejska Komisja Planowania Gospodarczego".

Sprawy szczegółowego podziału czynności komórek organizacyjnych wojewódzkich (miejskich) komisji planowania gospodarczego, etatów współpracy z wydziałami prezydiów wojewódzkich (miejskich) rad narodowych, finansowe itd. są opracowywane w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego. Sprawy te będą omówione w odpowiednim czasie na odprawie przewodniczącego PKPG, a następnie uregulowane specjalnymi instrukcjami.

Uposażenia i inne należności pieniężne pracowników wojewódzkich komisji planowania gospodarczego (dotychczasowych biur regionalnych PKPG) pozostają bez zmiany do czasu wydania odnośnych przepisów. W celu przyśpieszenia doręczenia korespondencji należy na przesyłkach listowych (kopertach) zamieszczać adres: „Wojewódzka (Miejska) Komisja Planowania Gospodarczego w......."

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Mgr J. Zaremba**

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego. Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa. Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, Foksal 15, tel 7-39-45.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł, półroczna 1.080 zł, roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch". Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-14000 **Cena numeru 60 zł.**

Druk. „Prasa Demokratyczna". W-wa. Zamów. 656 z dn. 11.VII.50. Nakład 15.000. Ukończ. w lipcu 1950.
B-112273.